

Idén nyáron harmadik típusú biciklitúrára készültünk. (Az első típus a linómetsző-játszóház tartó volt, a második, amikor azt mondtuk, hogy ez egy olyan összerázó túra, és majd jövőre fogunk megint metszeni, játszóházazni, a harmadik típusú az, amikor már nem áltattuk magunkat: „Hát, igen, visszacsúsztunk közönséges kerek turistáká!”)

A legelső ötletem az volt, hogy a tavalyi csapattal el kellene bicajozni Firenzébe, síkságon napi 100-150, hegyen 60-80 km-es adagokkal. Vonattal elmegyünk Murakeresztúrig, illetve a határ túloldalára, onnan biciklizünk. Indulás mindig hajnalban, négy-öt óra körül, 10-11-re odaérünk valahova, nézelődünk, alszunk az árnyékban, délután öt körül tovább indulunk, este nyolc-kilencre ott vagyunk az aznapi szálláshelyen. Visszafelé átvonatozzuk Szlovéniát. (Itt most fel kellene sorolni, miért is szeretne az ember elindulni egy ilyen útra, már nyilván sokan elsorolták. Én ott kezdeném, amikor olyan nyolc évesen felültem a kis biciklire, és néhány perc dülöngélés, esés-bukás után hirtelen azon vettem észre magam, hogy könnyedén el tudok jutni az utca végébe, ami gyalog azért eltartott egy ideig. Az a könnyed gördülés, ahogy átvágok a kis lapos árkon, egyik járdáról a másikra. Könnyebben, gyorsabban, messzebb. És aztán még messzebb. Átbicajozás a szomszéd faluba. Aztán az átjárások a környező strandokra. Az ember göröngyről-göröngyre megismerte az utat. Távollabbi strandokra. 70-80 km-es körutak. Gyorsabb traktorok, lassabb teherautók mögé beállva. És végül az első váltós bicaj. (Turiszt) Csapatban húzni harminccal, kilométerenként váltva a vezetést. Szóval bicajozni jó.)

El is kezdtem a felkészülést. Fizikai állapotom olyan átlagos volt, télen, kora tavasszal konditerem, max napi fél óra, ami inkább erő, semmint állóképesség fejlesztés volt. Futás, egy-két kilométerről négy-öt kilométerre fejlesztve. A kerékpározás csak olyan városban ide-oda elszaladok volt, aztán március végén kezdtem kijárogatni a kertbe. Ez kétszer 11 km-t jelentett, 23-24 km-ről harmincra erősödő tempóban, majd elkezdtem kerülőket tenni, így kétnaponta mentem ugyanilyen tempóban negyven-ötven kilométereket. Végül a túra előtti héten mentem két százastávot, 25-30-as tempóban. A biciklit is kezdtem feljavítani, új lánc, új hátsó fogaskerék sor, új fékpofák, átolajozás, átzsírozás. Egyedül az első lánckereket nem sikerült nagyobbra cserélni, márpedig a 42-es kerékkel tartósan nem tudok 35-nél jobban pörgetni. (Volt két érvénytelen kísérlete a szervíznek. Először a kerékméret nem stimmel, másodsor a hajtókarral együtt cserélték volna, de itt meg a tengelycsomok volt picit rövidebb. Végül abban maradtunk, hogy az egész monoblokkot kellene cserélni, de már nincs rá idő.) Úgyhogy lejtőn le, vagy erősebb hátszélnél ez gondot fog okozni. A kulacsomra ráhúztam egy blúz levágott ujját, ha ezt locsolgatom, mindig hideg marad a vizem. (Bevált, hála Newtonnak.) Végül egy héttel az indulás előtt eszembe jutott, hogy ezelőtt tízegynéhány évvel leszedtem a klipszeket a pedálokról, mert ugye a linómetsző túrákra teljesen feleslegesek voltak, most viszont mégiscsak egy teljesítménytúrára megyek. Gyorsan felraktam, és egy hét alatt valamennyire visszaszoktam a körkörös hajtásra. Hamarabb kellett volna gondolni rá! Szóval a felkészülésem olyan szükséges és elégséges minimumszintűnek éreztem. Izomlázam nem lesz, de kétséges, mennyire bírom a sorozatos terhelést, meg persze az emelkedőket.

Először szinte mindenki benne volt, aztán elkezdődtek a visszalépések. Túl sok lett volna a két hét, edzőtáborok, versenyek, családi utazások szóltak közbe.

Na, akkor legyen egy rövidebb, nagyobb napi távokat tartalmazó túra, a legszűkebb elit részére.

1. Szolnok-Baja 160 km
2. Baja Barcs 144 km
3. Barcs – Cakovec (Horvátország) 123 km.
4. Cakovec – Celje 110 km
5. Celje – Ljubljana 87 km
6. Ljubljana – Triest 120 km (kerülőkkal) Aztán valahogy visszajövünk.

Erre bejelentkezett

Takács Etus

Bartakovics Boglárka

Nagy Dani

Gulyás Péter

Aztán Dani és Bogi visszalépett, Etus is bizonytalankodott.

Akkor egyedül megyek, kb. ezen az útvonalon, de nagyobb adagokkal. Szolnok – Baja – Barcs-Zágráb– Trieszt – Velence – Ljubljana – Ptuj – Barcs – Baja – Szolnok. Valami olyasmi lesz, mint mikor gyerekként átbicajoztam fürdeni Csanádapácára a strandra. Most Trieszt-Velencéig bicajozok, előbbiben fürdök, utóbbit megnézem, hazajövök. Útközben nem nagyon lesz idő nézelődni, csak a nyeregből pillantgatok körbe, átgurulóban. Hogy ebben mi a jó? Aki már csinálta, tudja, aki meg nem, úgysem hinné. Aki velem jön a következőkre számíthat:

Elindulunk, megyünk, útközben megnézzünk pár várost, este valahol lesátorozunk, persze vadon, reggel felkelünk ötkor, elindulunk, megyünk az első nyitva talált boltig, reggelizünk, ha útközben vizet találunk (folyó, tó, kút, nyitva lévő sportcsarnok) lefürdünk, megyünk, várost, falut nézünk, valahol eszünk valamit ebédre, nyilván készétel-konzerveket, megyünk, falut-várost nézünk, veszünk valami ennivalót, megesszük, ha már nagyon sötét van sátor felüt, vagy csak hálósák kigurít bokor, fa alatt, alvás, reggel felkel, amikor tud, és így tovább. Ha lehet, valahol alszunk kempingben is egyszer, vagy ismerős kertjében, fürdőszoba miatt, a tengerben fürdünk, ha odaértünk, aztán egyszer csak megint itthon vagyunk.

Mibe kerül? Majd kiszámoljuk. Ki mennyi múzeumba megy be, mennyit eszik, hány kempinget teszünk be, mennyit vonatozunk, de szerintem minimum húszezer.

Terveimet feltettem az Iwiwre, Mezei Eszti (volt tanítvány, volt túrázó, TF-et végzett fitness versenyző) írt, hogy ő jönne. Mostanában sokat bicajozik, (gondolom ezt jelentheti a zsírégető spinning terempályán) úgyhogy nem lesz probléma a távokkal. A neten van Esztiről ez-az, láttam, hogy kondicionális problémái messze nincsenek, és ha tényleg sokat ül nyeregben, akkor más probléma sem lehet, hacsak nem gondolunk arra, mit szólhatnak egyesek, hogy mi ketten...

- Nagyon örülök, de azért... szóval mit szól a világ, ha így ketten megyünk, nem tudnál hívni még valakit?
- - Hát, talán a barátnőm jönne még.
- Na, egyre jobb. Izé, fiúkról nem lehetne szó?
- Lehetne, de pilóta, nem tud ilyen gyorsan szabit kivenni, de amúgy kit érdekel, ki mit szól. Fő, hogy bicajozunk egy nagyot!

Aztán még jelentkezik Takács Dani, meg Bartus Gabi, Eszti viszont írt, hogy egyedül maradt a munkahelyén, mégsem tud jönni.

Hétfőre terveztük az indulást, azonban a rossz idő miatt csak pénteken tudtunk indulni. Közben kaptunk egy emailt Szirák Margittól (szintén régi túratárs), hogy ő most Milánóban lakik, ha Triesztben vagyunk, eljön, átvezet minket Velencébe, kalauzol, stb. Jó, akkor majd megbeszéljük hol találkozunk. A késői indulás miatt kihagytuk az első két hazai „teszt napot”, Gyékényesig vonattal mentünk.

Túraleírás:

Vonat indult öt órakor, Dani felszállt Monoron rendben, kényelmes átbicajozás a délibe. Fél kettőkor Gyékényesen vagyunk. Nincs gyalogos határátkelés, tehát vonattal megyünk át Koprivnicára. „Kopricára”- ahogy a jegykiadó mondja. A horvát határőr nem akarja beengedni Danit, mert nincs sisakja. Kemény, határozott, kissé törve beszél magyarul. Szerencsére tegez minket, ami jó ok, hogy mi is közvetlenebbül viszonyuljunk. Tapasztalataim szerint ilyenkor legjobb a derús, dráma: az nem létezik, hogy egy ilyen apróság miatt mi most ne tudjunk nekilódulni a Triesztbe vezető úton. De csak nem akar engedni. Utolsó mentő ötletem, hogy akkor Dani ott marad az állomáson, mi elmegyünk venni sisakot!

- Aztán hol veszel?
- Majd te megmondod! Írd le a bolt nevét, mi elmegyünk, megvesszük!

Legyint, ráír egy üzlet nevet a térképünkre, mehetünk. (Persze ez eléggé leegyszerűsített forgatókönyve az olasz filmbe illő színelőadásnak.)

Némi kérdezősködés után megtaláljuk a nagyáruházat, veszünk valami két-hármezer forintos árfekvésű sisakot, aztán ráfordulunk a zágrábi útra. Lendületesen kimegyek egy autó előtt, bőven kiférek, de ő főúton megy, autóval, meg – mint kiderül rendőr – leáll ordítózni a hátulmaradtakkal, akik ugye elengedték őt.

Enyhe szembeszélben nyomjuk Zágrábig, egybeérő falvak, városok során át. Itt Dani még vált eurót, aztán Harminca-nál átmegyünk Szlovéniába. Közben ránk esteledett, megyünk még pár kilométert, aztán bemegyünk egy földútra, felállítjuk a sátrakat egy kukoricatábla gyomszegélyén. 140 km-t nyomtunk. Ahogy reggel átmelegedik a sátor, felébredek.

Kikászalódom, látom, épp kanyarodik le az útról egy rendőrautó. Úgy látszik, mégsem mentünk elég messze. Négy fiatal rendőr száll ki, kéri a „dokumenteket”, angolul kérdik miért itt alszunk, mondjuk, hogy elfáradtunk, nem tudtunk tovább menni, de most már indulunk. Jó utat kívánnak, elmennek. (Szlovéniában úgy tűnik minden fiatal beszélt angolul vagy németül. Az idősebbek közül három-négy volt, aki csak szlovénul beszélt. Érdekes módon a szlávomra - orosz-lengyel-szlovák szavak - keveréke nem nagyon reagáltak.)

Megreggelizünk, elkészül az első reggeli kávé- tea a kis turistagázfőzőn. Nyomjuk a kilométereket. Megint enyhe ellenszél.

– Brezice - Krska Vas – Cerklje. Itt elszakad Dani hátsófék bowdenje, szerencsére van nálam egy tartalék, kicserélem. Kisfiú nézi csodálkozva, jó alkalom, hogy elsüssöm az Ó, Bicycle Repairman poént (Monty Python). - Ab Krk - Mrasevo - Konstanjevica - Sentjernej - Novo Mesto - Dvor - Zuzemberk - Krka Ponikve. Valahol útközben ebédelünk, tasakos ételt főzünk, sok tésztával, egy elhagyott, pusztulóban lévő vízimalom melletti lépcsőkön. Meg is fürdünk a 15 fokos hegyi folyóban, persze szappan nélkül, a pisztrángok miatt. Négy-öt óra körül érhetünk Robba. Egy fiatalasszonynál érdeklődünk a Cerknica-ba vezető útról. Először kifaggat bennünket, honnan jöttünk, hová megyünk, és miért, aztán megkérdezi, nem innánk-e egy sört. Nem tiltakozunk, megisszuk a ház előtti padon. Mondja, hogy az út öt kilométeren át erősen emelkedő murvás, és igyekezzünk, mert a hegyen medvék élnek. Nekilódulunk, az út tényleg szépen emelkedik, tíz százalék fölötti lehet, a murván még csak nem is nyomhatjuk túl erősen, mert megkapar a kerék. Az erdő egyre vadabb, a vegyeserdő átvált fenyvesbe, kidőlt fatörzsek, moha, a patakon nagy esések. A fák mögött nyilván Zsáros Frodóék tartanak valahová. Gabinak kissé meghúzódik valamije, meg a puha első teleszkópja miatt amúgy is lassabban jön felfelé. Lemarad. Dani szokás szerint előremegy, háromfelé szakadunk. Végül is nincs hová eltévedni. Aztán felérünk a tetőre, Dani mondja, hogy sehova tovább, mert miután legurulnánk, jönne egy újabb ilyen emelkedő, viszont itt alhatunk a tetőn lévő ház kertjében, ide a kutyák miatt nem jönnek be a medvék. A két „korrekt fekete marhanagy falusi”-t látva el is hisszük.

Lesátorozunk, a háziasszony kedvesen érdeklődik, nincs-e szükségünk valamire, de nincs. Alsunk. (100 km) Reggel megint tea-kávéfőzés, reggeli, meg belső csere, mert Gabi egyik kereke felfelé jövet kapott egy finom kis fémhuzal darabot. Fizikailag ugyan lehetetlennek tűnik, hogy ez a kis vékony szál átfúrja magát külsőn, belsően, de mégis ott van. A háziak elmagyaráznak egy kerülő, de laposabb utat, elindulunk. Sajnos az út nincs rajta a térképünkön, ezt később is tapasztaljuk, a szlovének valahogy nem álltak le az útépitésekkel. Hogy eltévedünk, az még nem lenne baj, de hogy nem vesszük észre, hogy egy közvetlenül Cerknica előtti faluból fordulunk vissza!!! Ácsorgunk egy kereszteződésben, az emelkedőn felteker néhány bicajos, a szlovén válogatott mezében. Elmagyarázzák hol vagyunk, merre menjünk, mondják, hogy nincsenek nagy emelkedők. Megyünk.

Cerknica - Postojna - délután érünk Triestbe. Egy rövidebb utcán ereszkedünk lefelé, a fiúk inkább letolják a gépeiket. Én eleinte azért nem szállok le a nyeregből, mert bízok az új fékekben, később meg mert nem nagyon tudom, hogy lehetne kivitelezni a megállást. A hátsó

kerék néha finoman emelkedik, lapulok le, amennyire lehet, hogy előre ne bukjak. Érdekes élethelyzet. Az ember majdnem tiszta erőből szorítja a fékkarokat, a bicikli mégsem áll meg. Most akkor ráadjam a vész tartalékot, vagy folytassam ezt az ereszkedést? Mi van, ha lepattan az egyik bowden végéről a fémgolyó? De valahogy bízom a bowdenben, a bicikliben, leérek. Aztán a parton gurulunk a „beach” felé („Hy, Beach OK? Oké, oké! Ha megállva kérdezzük ugyanezt, az problémásabb, mert ugye udvariatlanság lenne félbeszakítani az informátort, hogy nekünk elég lenne egy Ok, kénytelenek vagyunk meghallgatni a nyár izgalmasabb parti élményeiről szóló beszámolót is.), körülöttünk motorosok százai. Kicsik, nagyok, fiatal anyák a lányukkal, néha seregélyszerű csoportokban.

Margittól jön egy sms, hogy amikor indult volna a vonathoz, látta, hogy ki van lyukadva az egyik kereke, már nem volt idő megragasztani, aznap nincs több bicajos vonat, úgyhogy bocs, de nem jön.

Csobbanunk egyet a tengerben. Dani kezdi felvezetni, hogy szerinte holnap pihenőnapot kellene tartanunk. Hát, jó, legyen. Alvás a parton, csak úgy, a fák alatt, hálósákokban. Elég rosszul, mert hajnal négyig olaszok „beszélgetnek” a parton. (Az eltévedéssel együtt kb 100 km)

Másnap városnézés, Gabi húzódása erősebbnek tűnik, mint gondolta. Felveti, hogy talán hazamenne Ljubljánától bicajjal.

- Akkor induljunk vissza még ma, öt körül, és ha nem bírod, akkor nem kell elkínlódnod Ljubljánáig, felülsz az első állomáson. Kifelé szelidebb utat keresünk, amikor már nagyon nem tudjuk hol vagyunk, egy edzést tartó olasz lányt kérdezek meg, nem-e megy véletlenül a határállomás felé. Végül is arra is mehet, ráragadunk, elvezet odáig, ahonnan már szerinte nem tudunk eltévedni.

Átme gyünk a határon, az első állomáson érdeklődünk, kiderül, hogy át kell sprintelnünk egy nyolc kilométeres emelkedős szakaszt, mert vonat csak Divacából megy. Három perccel a vonat előtt érünk a peronra. Gabi felszáll, a kalauznál érdeklődik, hogy tud majd továbbmenni. A kalauz a Szlovén Vasutas Kerékpáros szakosztály tagja, intézkedik, úgyhogy Gabi Pragerskoban már egy vendégszoba várja, vacsorát, reggelit kap. Másnap reggel átjut Zalaegerszegre, innen nem megy ugyan biciklis vonat, de egy rutinos túracsoporthoz csapódva, kerékpárok gumipókkal belógatva a felhajtott ülések közé, mégis csak feljut Budapestre.

Mi tovább me gyünk, ránk esteledik, egy kaszáló szélén alszunk a fák alatt. Reggel indulunk tovább. Megnézzük Ljubljánát, aztán megpróbálunk kijutni belőle. Papíron nagyon egyszerűnek tűnik, fő, hogy ne menjünk át az autópálya alatt, de azért egyre kevésbé értjük hol vagyunk. Az egyik kerékpáros informátor azt mondja, hogy menjünk utána, itt lakik a közelben, megnézzük a számítógépén. Kiderül, hogy a helyi egyetem GPS programokat fejlesztő informatikus kutatója. Útvonalakat nyomtat ki nekünk, majd legyint egyet, és jön a gyertek utánam változat. Az út egyre elvadultabb, végül már vasúti vágányokon emelgetjük át a bicikliket, de a végén tényleg ráfordulunk a Litjába vezető útra.

Jó húszas hátszélben biciklizünk harminc-harmincöttel. Ha a negyvenkettes lánckerekemet sikerült volna ötvenkettesre cserélni, negyven-negyvenöttel mehetnénk. De az út, amire ráfordultunk, kerékpárnak tilos. Az első ilyen út Szlovéniában. Lemegyünk jobbkéz felé, mert így a folyó miatt nem tévedhetünk el. Kiderül, hogy közben épült egy új út, amint ez eltűnik, megint megengedik a főúton a kerékpáros közlekedést. Egy kis kocsmában megállunk, iszunk egy sört, én megborotválkozom a wc-ben. Igaz, csak borotvát hoztam, mert valamelyik fiú nyilván hozza a többit, de ők is erre számítottak. Viszont Gabi kitanított, hogy elég a szappan is, borotválkozás után megint leszappanozod magad, és nem fog égni az arcod. Bevált. Hogy így civilizálódtam, az egyik helybeli meghív bennünket még egy sörre, beszélgetünk. Kezd esteledni, keresgéljük az alvóhelyet. Egy tarlón ácsorgunk, jön a mezőőr, kérdezzük, lehet-e

itt aludni, azt mondja, nem. Végül is értjük, alkalmazott, félti a munkáját. Tovább megyünk, egy erdő bevéágásában alszunk. (130 km)

Reggel Dani mondja, hogy ebben a melegben nincs értelme szénné égni a napon, menjünk el egy darabig, aztán szálljunk vonatra. Végül is van benne valami, Eltekerünk nagyon szép hegyi utakon Poljcanéig. Különösen emlékezetes az öt kilométeres 10%-os emelkedő tűző napon. (90 km) Poljcanében elvileg fel kellene szállnunk egy nemzetközi vonatra, de itt valahogy nagyon nehezen engedik fel a bicikliket, úgyhogy helyi vonatokon zötyögünk el Zalaegerszegig. Lendaván a határőrök legyintenek, hagyjuk az igazolványokat, a vonat már csak ránk várt. Vennénk a jegyet, a magyar kalauz azt mondja, euróban ez nagyon sok lenne, de majd valahogy megoldjuk. Kérdezi, van—e félárunk. Mondjuk, hogy van, így fejenként ötszáz forintot fizetünk zsebbe. Alvás a pályaudvaron, bár jelzik, hogy ez azért szabálytalan, mert zárniuk kellene a peront, de hát most eltekintenek. Megvesszük a jegyeket, fél óra, mert a pénztárosnő most ismerkedik a gépi rendszerrel, de van időnk. Másnap reggel a peronon megfő az utolsó tea a kiscsón, aztán vonattal haza. Itthon meg a negyven fokos hőség. Végül is a cél teljesítve, elbicajoztunk a tengerig, ha nem is Szolnoktól-Szolnokig, ahogy eredetileg terveztem. Megint összezsugorodott egy kicsit a világ. Persze annyira azért nem égett belém az út minden kanyara, emelkedője, mint a csanádapácaié, de maradt egy csomó emléknym, erdők, hegyek, házak, emberek.